

Astăzi, Miercuri, 29 Octombrie, 2025

Sf. Cuv. Mc. Anastasia Romana; Sf. Cuv. Avramie și Maria, nepoata sa

Coloseni 1

¹⁸ Și El este Capul trupului, al Bisericii, El, Care este Începutul, Întâiul-Născut din morți, ca să fie El Cel dintâi întru toate.

¹⁹ Căci în El a binevoit [Dumnezeu] să sălășluiască toată plinătatea¹

²⁰ și prin El pe toate ntru El să le împăce², fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, pace făcând prin El, prin sângele crucii Sale.

²¹ Și pe voi, cei ce oarecând în faptele voastre cele rele erați înstrăinați și vrăjmași cu mintea,

²² acum El prin moarte v'a împăcat în trupul Său de carne, pentru ca înaintea Lui să vă înfățișeze sfinți, fără prihană și nevinovați,

²³ dacă într'adevăr rămâneți întemeiați în credință, întăriți și neclintiți de la nădejdea Evangheliei pe care-ați auzit-o, cea care a fost propovăduită la toată făptura de sub cer și al cărei slujitor făcuto-m'am eu, Pavel.

Luca 8

²² Și a fost că într'una din zile a intrat în corabie cu ucenicii Săi și le-a zis: „Să trecem de cealaltă parte a lacului”. Și au plecat.

²³ Dar în timp ce navigau, El a adormit. Și s'a lăsat pe lac o furtună de vânt și se umpleau de apă și erau în primejdie.

²⁴ Și, apropiindu-se, L-au deșteptat, zicând: „Învățătorule, Învățătorule, pierim!...”. Iar El, sculându-Se, a certat vântul și valul apei; și ele au încetat și s'a făcut liniște.

²⁵ Și le-a zis: „Unde vă este credința?” Iar ei, cuprinși de teamă, se mirau, zicând unii către alții: „Cine este Acesta, că și vânturilor și apei le poruncește, și ele Îl ascultă?”³

¹ Pléroma: totalitatea a tot ce există.

² Paralelă soteriologică a finalului ontologic din versetul 16.

³ Sfânta Scriptură versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

Tâlcuire



Intrând în corabie pentru a trece de cealaltă parte a lacului, se gândeau, oare, Apostolii, că îi va prinde furtuna și se vor găsi în primejdie de moarte? Și totuși, furtuna s-a pornit și nu mai credeau că vor scăpa cu viață. Aceasta este calea vieții noastre! Nu știi cum și de unde se ivește nenorocirea ce poate să ne strivească. Văzduhul, sau apa, sau focul, sau fiara, sau omul, sau pasărea, sau casa – într-un cuvânt, tot ce ne înconjoară poate să devină unealta morții noastre. De aici legea: trăiește în așa fel ca să fii gata în orice clipă de întâlnirea cu moartea și să intri fără teamă pe tărâmul ei. În clipa asta ești viu, dar cine știe dacă vei mai fi viu și în cea următoare? Acest gând să te și stăpânească. Fă tot ce te îndatorează să faci rânduielile vieții pământești, dar nu uita nici cum că poți să te muți degrabă în locul de unde nu mai e întoarcere. Uitarea acestui fapt nu va amâna ceasul morții, și alungarea din minte cu bună știință a acestei clipe de întorsătură hotărâtoare nu va micșora însemnătatea veșnică a ceea ce va fi cu noi după mutarea

la cele veșnice. Încredințându-ți viața și toate ale tale în mâna lui Dumnezeu, să petreci ceas după ceas cu gândul că fiecare din ele este cel de pe urmă. În timpul vieții, asta va face să se micșoreze numărul desfătărilor deșarte; iar în ceasul morții, această înfrânare va fi răsplătită fără de măsură printr-o bucurie care nu-și are perechea printre bucuriile vieții.⁴

⁴ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.